

Arrest

nr. 342 498 van 06 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. DECOSTER
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2026 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 23 januari 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal met een vlucht uit Belgrado (Servië). Hij was in het bezit van een geldig paspoort van Palestina doch niet van een geldig Schengenvisum. Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van Hongarije, geldig tot 31 januari 2026. Bij aankomst op de luchthaven verklaart verzoeker evenwel dat hij die verblijfskaart heeft vernietigd.

Diezelfde dag, met name op 23 januari 2026 wordt voor verzoeker door de grensautoriteiten een beslissing tot teruggrijving (bijlage 11) genomen en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend op de Raad onder rolnummer 359 389.

Op 23 januari 2026 verklaarde verzoeker een verzoek om internationale bescherming te willen indienen.

Op 27 januari 2026 wordt verzoeker gehoord in het Engels.

Op 28 januari 2026 werd op grond van artikel 12 van de Dublin III-Verordening, een overnameverzoek gericht aan de Hongaarse instanties, die zich op 16 februari 2026 akkoord verklaarden met verzoekers overname, conform artikel 18(1) van de Dublin III-Verordening.

Op 25 februari 2026 bezorgen de Hongaarse autoriteiten individuele garanties voor verzoeker: verzoeker krijgt de gelegenheid kenbaar te maken of hij zijn asielaanvraag wil handhaven, waarna hij onmiddellijk zal geregistreerd worden als asielzoeker, hij krijgt de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit inhoudelijk te laten behandelen. Indien nodig zal aangepaste huisvesting voorzien worden gedurende de ganse procedure. Verzoeker heeft immers gedurende de ganse procedure recht op degelijke huisvesting alsook op voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand en een effectief rechtsmiddel. Er wordt een individuele benadering gegarandeerd, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast. Tevens wordt uiteengezet wat er zal gebeuren als hij zijn VIB niet wenst aan te houden.

Op 26 februari 2026, werd een beslissing genomen tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: A.

Voornaam: M. N S

Geboortedatum: (...) 2003

Geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van Verordening (EU) 604/2013 (verder Dublinverordening) van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Meneer A. M. N S, verder de betrokkene, van Palestijnse nationaliteit, vroeg op 23.01.2026 internationale bescherming. Hij was in bezit van zijn paspoort van Palestina met nummer (...), afgegeven te Ramallah op 04.02.2025 en geldig tot 03.02.2030.

Overwegende dat er werd vastgesteld, via scans genomen bij boarding door de verantwoordelijke maatschappij, dat betrokkene in het bezit was van een geldige verblijfskaart van Hongarije met nummer (...), geldig tot en met 31.01.2026;

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat.

Artikel 7(2) van de Dublinverordening stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 12(1) van de Dublinverordening stelt dat in geval een verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene is in bezit van een verblijfstitel, verstrekt door Hongarije, dat nog geldig is.

Op 28.01.2026 werden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 12(1) van de Dublinverordening verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 16.02.2026 erkenden ze hun verantwoordelijkheid en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van de Dublinverordening.

De betrokkene werd gehoord op 28.01.2026 en verklaart dat hij alleenstaande is. Betrokkene verklaart geen kinderen te hebben. Hij verklaart geen familie in België, noch Europa te hebben. De betrokkene stelt dat hij in Februari 2023 vertrok uit Palestina via Egypte naar Hongarije (Boedapest) waar hij verbleef tot 22.01.2026. Hij vertrok uit Hongarije op 22.01.2026 en nam het vliegtuig naar Servië (Belgrado) om vervolgens naar België te vliegen.

Op 25.02.2026 werden de Hongaarse instanties verzocht in het geval van de betrokkene waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Ze stuurden op 25.02.2026 een mededeling waarin ze verzekerden dat ze de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de Dublinverordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om

terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in haar geval sprake is van omstandigheden, eigen aan haar situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België kan stabiliteit geven aan mensen die uit de oorlog komen en die lijden aan psychologische noden die uit de oorlog komen. De bescherming zou hem stabiliteit kunnen bieden. Zeker aangaande dossiers van Palestijnen, biedt België stabiliteit aan hen aan. Hij uit bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Hongaarse instanties omdat ze hebben de zwarte gedachten teruggekeerd over zijn leven. Hij zegt dit niet om medelijden met me te hebben, maar hij zegt het zoals het is, hij zal me dan zelf pijn kunnen doen, dat staat vast. In Hongarije stond hij onder explosieve druk. In Gaza en Hongarije werd hij vervolgd door de staat van vervolging.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkieszen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

Hongarije is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM.

Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen ('National Directorate-General for Aliens Policing' /'Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság') verder NDGAP) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een wetshandhavinginstantie onder de Politiewet ('Act XXXIV of 1994 on the Police'). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister.

De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar 'Directoraat Vluchtelingenzaken' en voor het beheer van de open opvangcentra en de centra voor detentie.

Hongarije kent sinds 2007 een wet inzake asiel ('Act LXXX of 2007 on Asylum' / 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról', hierna de Asielwet). Het recht op de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt beoordeeld in een enkele procedure waarin de eerste administratieve fase wordt uitgevoerd door de NDGAP. De tweede instantie bestaat uit een gerechtelijke toetsingsprocedure die wordt uitgevoerd door regionale rechtbanken. Naast de normale procedure bestaat een niet-ontvankelijkheidsprocedure en een versnelde procedure.

Een bron over internationale bescherming in Hongarije is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Katalin Juhász, Gruša Matevžič, Petrov Katarina en Zsolt Szekeres, 'Asylum Information Database – Country Report

: Hungary – 2024 update', laatste update op 10.06.2025, hierna AIDA-rapport, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://asylumineurope.org/reports/country/hungary/>).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In 2015 kondigde de Hongaarse overheid de noodtoestand af vanwege een 'crisisituatie ten gevolge van massale immigratie'. Dit impliceerde dat in provincies die grenzen aan Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk specifieke regels golden voor onderdanen van derde landen die Hongarije illegaal binnenkwamen en/of er illegaal verbleven en dat bepaalde bepalingen van de Asielwet werden opgeschort. Zo kreeg de politie de bevoegdheid om immigranten die onregelmatig in het land verblijven en internationale bescherming willen vragen in Hongarije, terug te sturen over de grensafscheiding, ongeacht waar in het land zij zich bevinden en zonder een beoordeling van individuele omstandigheden (AIDA-rapport, pagina's 12 en 19). Op 09.03.2016 werden deze bepalingen met regeringsbesluit 41/2016 uitgebreid tot het hele grondgebied en sindsdien meermaals verlengd.

In 2017 werd ingevoerd dat verzoeken om internationale bescherming enkel konden worden ingediend in bepaalde 'transitzones' en verzoekers gedurende heel de procedure in deze transitzone dienden te verblijven (AIDA-rapport, pagina 20). In haar uitspraak van 14.05.2020 in de gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU beoordeelde het HvJEU de systematische vasthouding van verzoekers om internationale bescherming in de 'transitzones' als onwettige detentie. Een week na de uitspraak sloot de Hongaarse regering de transitzones en kondigde ze de invoering aan van nieuwe bepalingen inzake internationale bescherming.

Op 26.05.2020 werd met een nieuw regeringsbesluit de zogenaamde 'ambassade-procedure' ingevoerd, waarbij personen die internationale bescherming willen vragen, voorafgaand een intentieverklaring dienen in te dienen bij de Hongaarse ambassades in Belgrado (Servië) en Kyiv (Oekraïne). De ambassade stuurt deze intentieverklaring vervolgens naar de NDGAP, die deze onderzoekt binnen een termijn van 60 dagen. Het NDGAP geeft na onderzoek de ambassade de instructie al dan niet een speciale, eenmalige toestemming tot binnenkomst te verstrekken voor Hongarije teneinde er een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (AIDA-rapport, pagina 20). Enkele door de wet bepaalde categorieën kunnen internationale bescherming vragen in Hongarije zonder voorafgaand een intentieverklaring in te dienen. Dit zijn begunstigden van subsidiaire bescherming, die in Hongarije verblijven; familieleden van begunstigden van internationale bescherming die in Hongarije verblijven en personen die voorwerp zijn van gedwongen maatregelen of sancties die de persoonlijke vrijheid inperken (AIDA-rapport, pagina 21).

Het HvJ-EU stelde in haar uitspraak van 17.12.2020 in de zaak C-808/18 dat Hongarije verschillende bepalingen in de Richtlijnen 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn') en 2013/33/EU ('Opvangrichtlijn') niet nakwam. In de uitspraak van 16.11.2021 in de zaak C-821/19 kwam het Hof tot eenzelfde conclusie.

Op 22.06.2023 beoordeelde het HvJ-EU in de zaak C-823/21 de 'ambassade-procedure' als strijdig met de EU-regelgeving

Op 13.06.2024 veroordeelde het HvJ-EU Hongarije vanwege het niet naleven van het arrest C-808/18 tot een betaling aan de Europese Commissie van een forfaitair bedrag van 200.000.000 euro en een dwangsom van 1.000.000 euro per dag tot de datum van naleving van het arrest (AIDA-rapport, pagina 13).

De 'ambassade-procedure' is nog steeds van kracht. In 2024 werden in Hongarije 29 verzoeken om internationale bescherming ingediend en werden 6 intentieverklaringen ontvangen. Volgens het AIDA-rapport werd in 2024 geen toestemming tot binnenkomst afgegeven (pagina 20). Nog volgens het AIDA-rapport ontving Hongarije in 2024 821 verzoeken tot over- of terugname volgens de bepalingen van de Dublinverordening en werden 20 overdrachten aan Hongarije effectief uitgevoerd (pagina 47).

De Hongaarse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat hoewel personen, die onder de bepalingen van de Dublin-verordening aan Hongarije worden overgedragen niet vallen binnen de categorieën die volgens de wet zijn toegestaan internationale bescherming te vragen binnen

het Hongaarse grondgebied, het NDGAP meedeelde dat overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat ze dit wensen ('The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence', pagina 55). Het bovenvermelde informatieblad stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd (pagina 7).

Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 25.02.2026 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Asielwet voorziet geen termijn waarbinnen een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend. Een verzoek moet in persoon bij het NDGAP worden ingediend door de persoon die bescherming (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt dat de meeste verzoekers in de praktijk worden geïnterviewd en tolken beschikbaar zijn (pagina 37). Een verzoeker kan vragen dat de functionaris, die het interview zal doen, en de tolk van hetzelfde geslacht zijn en volgens het AIDA-rapport wordt in de meeste gevallen op dat verzoek ingegaan (pagina 37). Het AIDA-rapport maakt gewag van onvolkomenheden wat betreft tolken en vertaling zoals het gebrek aan een gedragscode, een kwaliteitscontrole en een opleiding van tolken en vertalers, maar meldt tevens dat in 2018 een nieuwe procedurele waarborg in de wet werd ingevoerd. De NDGAP is sindsdien verplicht rekening te houden met de mogelijke verschillen en tegenstellingen tussen het land van herkomst en de culturele achtergrond van de tolk en die van de verzoeker, zoals die door de verzoeker aan de autoriteit werd gemeld (pagina 39). Hoewel het AIDA-rapport melding maakt van problemen wat betreft tolken en vertaling zijn er geen aanwijzingen dat op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

De door de wet voorziene termijn voor het nemen van een beslissing ten gronde bedraagt 60 dagen. De Asielwet bepaalt dat deze termijn voor het verstrijken ervan eenmaal met 21 dagen kan worden verlengd (AIDA-rapport, pagina 36). Volgens het AIDA-rapport was eind 2024 sprake van 16 hangende dossiers (AIDA-rapport, pagina 35). Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie 'Hungarian Helsinki Committee' (hierna HHC) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (pagina 42).

De Asielwet voorziet dat verzoekers die daaraan nood hebben recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde ngo. Aan het criterium van nood wordt geacht te zijn voldaan, aangezien verzoekers ongeacht hun inkomen of financiële situatie als behoeftig worden beschouwd, op basis van hun verklaringen over hun inkomen en financiële situatie. De wet inzake rechtsbijstand bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet (AIDA-rapport, pagina 45). Rechtsbijstand kan worden verleend door advocaten, ngo's of rechtenfaculteiten die zich registreerden bij de Dienst Rechtsbijstand van het Bureau Justitiële Zaken van het Ministerie van Justitie.

Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dient binnen een termijn van 8 dagen beroep te worden aangetekend. Het terugbrengen van de oorspronkelijke termijn van 15 dagen naar 8 in 2013 lokte kritiek uit van het UNHCR en ngo's zoals HHC, die stelden dat dit de toegang tot een effectief rechtsmiddel in gedrang bracht (AIDA-rapport, pagina 42). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Hongaarse instanties op 13.10.2025 wat betreft de betrokkene meedeelden dat ze toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel. Een beroep tegen het niet verlenen van internationale bescherming heeft geen automatisch schorsend effect. Het HvJ-EU oordeelde in haar bovenvermelde uitspraak in zaak C-808/18 dat Hongarije het recht niet eerbiedigde dat de Procedurerichtlijn toekent aan iedere verzoeker om internationale bescherming om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te kunnen blijven na de afwijzing van zijn verzoek tot het verstrijken van de termijn waarbinnen beroep tegen die afwijzing kan worden ingesteld of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen. Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde. Volgens het rapport zou het HHC geen weet hebben van gevallen in de reguliere procedure waarin een handhavingsmaatregel werd gestart voordat een beslissing inzake het beroep was genomen (pagina 43).

Verzoekers hebben het recht om te werken na het verstrijken van 9 maanden vanaf het begin van hun procedure. Een werkgever moet een werkvergunning aanvragen – geldig voor 1 jaar en verlengbaar – bij het plaatselijke arbeidsbureau. Verzoekers kunnen volgens het AIDA-rapport solliciteren naar banen die niet worden ingenomen door staatsburgers of onderdanen van de Europese Economische Ruimte (AIDA-rapport, pagina 90). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 15 van de Opvangrichtlijn die bepaalt dat lidstaten om overwegingen van arbeidsmarktbeleid voorrang mogen geven aan burgers van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, alsook aan onderdanen van derde landen die legaal in de Unie verblijven.

Het bovenvermelde informatieblad stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op huisvesting en voorzieningen in een opvangcentrum, vergoeding voor reiskosten, gezondheidszorg, een vergoeding van onderwijs- en opleidingskosten en een toelage in cash (pagina 3). De huisvesting omvat concreet accommodatie, 3 maaltijden per dag of een gelijkwaardige bijdrage; eetgerei en toiletvoorzieningen of een gelijkwaardige sanitaire vergoeding en kleding (pagina 3). Er zijn op dit ogenblik 3 operationele open opvangcentra : Vámoszabadi en Balassagyarmat nabij de grens met Slowakije en Fot nabij Boedapest, dat is gericht op de opvang van niet begeleide minderjarigen. Het lage aantal verzoeken om internationale bescherming heeft uiteraard een effect op de bezetting van deze centra. Het AIDA-rapport meldt dat eind 2024 niemand werd opgevangen in Vámoszabadi terwijl in Balassagyarmat 13 personen, waaronder 4 verzoekers om internationale bescherming, verbleven. In het centrum van Fot was eind 2024 sprake van 12 bewoners, waaronder 2 verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 87).

Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93).

Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een

risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De betrokkene werd gehoord op 28.01.2026 en stelde toen dat hij een goede gezondheid heeft. Toen hij in Hongarije studeerde kreeg hij psychologische problemen, voelde aan dat hij racistisch behandeld werd en dat verminderde zijn eetlust. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Gelet dat Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het HvJ-EU vanwege het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van het recht van de Europese Unie en door het EHRM, uitdrukkelijke en individuele garanties heeft gegeven dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van de Dublinverordening.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Hongarije en dient hij zich aan te bieden bij Hongaarse autoriteiten”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van:

- *artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”);*
- *artikelen 1 t.e.m. 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);*
- *artikelen 3, 18, 24 en 27 van de Dublin-verordening (604/2013);*
- *artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Vw”);*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, en in het bijzonder het zorgvuldigheidsplicht.*

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 3 van het EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 1 van het Handvest beschermt deze rechten op dezelfde manier:

“Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

*“Eenieder heeft recht op leven.
Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”*

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

*“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.
2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:*

- *de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- *het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- *het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- *het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2 van de Dublin-verordening:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 12.1 Dublinverordening: Afgifte van verblijfstitels of visa

“1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 18, 1, a) Dublinverordening: Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

*“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:
a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;”*

Artikel 27 van de Dublin-verordening garandeert het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

"Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable" (RV nr 126157, 8.12.2013)

Artikelen 3 van de Dublin-verordening (604/2013), en artikel 74/13 Vw verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval.

Artikel 51/5 §4 Vw:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

Artikel 62 Vw:

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Artikel 74/13 Vw:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 Vw:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERSTE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 3 en 12 van de Dublinverordening, artikel 51/5 Vw en de motiveringsplichten (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vw), daar verwerende partij een "beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens" aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikels van de Dublinverordening dit toestaan, en zonder dat artikel 51/5, § 4 Vw een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een "beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens".

Het toepasselijk Europees recht laat niet toe om een "beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens" te nemen, (en dus een terugkeerbesluit), ten aanzien van een asielzoeker, al dan niet gedublineerd.

De enige beslissing die de Europese regelgeving toelaat te nemen is een overdrachtsbesluit, dat is fundamenteel verschillend.

Zeer recentelijk heeft verwerende partij haar praktijk, voor wat betreft de naamgeving van de bijlage 26 gewijzigd van « een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten » naar « overdrachtsbesluit ». Dit werd door verwerende partij zelf bevestigd in een vergadering met Myria.

Verwerende partij erkent dus dat in het kader van de Dublinreglementering enkel een overdrachtsbesluit mogelijk is, en geen andere uitwijzingsbeslissing.

Inderdaad, een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens is een beslissing die uitwerking geeft aan de nationale omzetting van de Terugkeerrichtlijn, niet aan die van de Dublinverordening. Deze laatste is een lex specialis ten aanzien van de Terugkeerrichtlijn en laat geen andere beslissingen toe dan de overdrachtsbeslissing (zie arrest RvV nr. 200 933 van 8 maart 2018).

Uw raad bevestigde dit nog recentelijk in een arrest nr. 329 627 van 10 juli 2025).

Deze rechtspraak is echter mutatis mutandis van toepassing op onderhavig geval voor Dublinoverdrachten aan de grens, wanneer een bijlage 25quater wordt afgeleverd. Ook hier kan geen sprake zijn van een ander uitwijzingsbevel (in dit geval een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens), maar enkel van een overdrachtsbeslissing.

Immers, de Dublinverordening maakt geen onderscheid tussen Dublinprocedures die al dan niet aan de grens plaatsvinden. Ook aan de grens is enkel een overdrachtsbeslissing mogelijk. Een andere beslissing op basis van de Terugkeerrichtlijn is niet mogelijk.

Het middel is gegrond.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van de Handvest, alleen en gepaard met de artikelen 3 en 12 van de Dublin-verordening, artikel 74/13 Vw, de zorgvuldigheids- en motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te voldoende te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Hongarije. Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest, quod non in casu.

2.2.1. Algemene situatie in Hongarije

Algemene informatie bevestigt dat de Hongaarse Staat niet in staat is asielzoekers, en “gedublineerden” in het bijzonder, in goede omstandigheden op te vangen.

i) Geen toegang tot de asielprocedure

Het rapport van Human Rights Watch uit 2025 over Hongarije (<https://www.hrw.org/worldreport/2025/country-chapters/hungary#fb8553>) meldt dat toegang tot de asielprocedure vrijwel onmogelijk is. Volgens het rapport is Hongarije door verschillende instanties veroordeeld:

"In June, the European Court of Human Rights in three separate cases ruled that Hungary had unlawfully detained and starved asylum seekers in 2019 and 2017, including a 5-year-old child, in the then-operational transit zone set up at the Serbian border.

In March, the European Court of Human Rights ruled unlawful Hungary's six-month arbitrary detention of a Syrian woman fleeing war and forced marriage.

The CJEU in June ordered Hungary to pay a €200 million fine for its on-going restrictions on the right to asylum, saying that the government committed an “unprecedented and exceptionally serious breach of EU law.” The court also stated that Hungary must pay an additional penalty of €1 million per day if it fails to make its September payment deadline. The money will be drawn from Hungary's allocated share of the EU budget, parts still frozen over other rule of law abuses. At this writing, Hungary had still not paid the fine.”

Het meest recente AIDA-rapport (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDAHU_2024-Update.pdf; AIDA-verslag) onthult dat de nationale context rampzalig is voor asielzoekers:

"A quasi state of exception has been introduced into Hungarian law in September 2015, titled the “state of crisis due to mass migration”. During this state of crisis special rules apply to third-country nationals irregularly entering and/or staying in Hungary and to those seeking asylum, and certain provisions of the Asylum Act are suspended.

The state of crisis has been used as a pretext to deviate from several EU law provisions on asylum. Nine and a half years later, the state of crisis due to mass migration is still in force. This also means that police are still authorised to carry out pushbacks of irregularly staying migrants across the border fence (including those

who wish to seek asylum in Hungary) from any part of the country, without any legal procedure or opportunity to challenge this measure.” (AIDA, p. 13)

Vrijwel niemand heeft toegang tot de asielpcedure:

“ No access to the asylum procedure: In 2024, only 29 people managed to apply for asylum in Hungary and no recommendation on the approval of entry from NDGAP was issued in the embassy procedure. The asylum authority still continues to issue refusal decisions to those who entered Hungary legally and try to apply for asylum, stating that they are requesting something impossible, as according to the current legislative framework in place, they should submit an intent at the Hungarian Embassy prior to being allowed to apply for asylum in Hungary, despite clear judgements of domestic courts to conduct an in-merit procedure” (AIDA, p. 13)

Er bestaat een ambassade-procedure sinds 26.05.2020, dat de toegang tot de asielpcedure verder ernstig beknot en dat, zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft (p. 4 van de bestreden beslissing), al werd veroordeeld door het Hof van Justitie van de EU wegens strijdig met de EU-regelgeving (zie AIDA p. 29-31).

Het AIDA verslag (p. 21) stelt hierover:

On 26 May 2020 the Gov. Decree, from 18 June 2020 the Transitional Act and from 1 January 2025 the Gov. Decree 361/2024 introduced new rules on asylum.²⁹ Those wishing to seek asylum in Hungary, with a few exceptions noted below, must first personally submit a ‘statement of intent for the purpose of lodging an asylum application’,³⁰ at the Embassy of Hungary in **Belgrade** or in **Kyiv**.³¹ The embassy must then forward the ‘statement of intent’ to the NDGAP in **Budapest**, which shall examine it within 60 days.³² The NDGAP should make a proposal to the embassy whether to issue the would-be asylum seeker a special, single-entry permit to enter Hungary for the purpose of lodging an asylum application.³³ The law does not clarify the criteria to be considered by the NDGAP in deciding on such applications. Applicants receive an email, with one paragraph stating that the NDGAP decided either to suggest or not to suggest the issuance of a single-entry permit. The decision therefore bears no reasoning, and the law does not foresee any remedy. Those issued a single-entry permit can then travel to Hungary in order to submit an asylum application. In 2020, only one family, whereas in 2021 altogether 8 Iranian nationals were granted a single-entry permit to apply for asylum in Hungary, after submitting their statement of intent at the Embassy in Belgrade.³⁴ There have been no applications in the Embassy in Kyiv in 2021, nor in 2022, 2023 and 2024. In 2022, 4 Iranian nationals and in 2023, 5 Iranian nationals were granted a single-entry permit to apply for asylum in Hungary, after submitting their statement of intent at the Embassy in Belgrade,³⁵ but for unknown reason they did not reach Hungary. In 2024 none was granted a single-entry permit.³⁶

ii) Geen opschortende werking tijdens het beroep

Zelfs tijdens de asielprocedure zijn deportaties mogelijk, wat in strijd is met het non-refoulementbeginsel:

"No suspensive effect in appeals against expulsion: The new GRTCN Act removed a recourse to a suspensive effect in administrative actions against a final decision ordering expulsion. This has serious implications for asylum seekers whose applications were rejected as inadmissible or in accelerated procedure, as the appeal against such decision only has suspensive effect in limited cases and since there is no suspensive effect possible against expulsion, they could be expelled before their asylum application is adjudicated in the appeal." (AIDA, p. 14)

iii) pushbacks

Er is een groot probleem met pushbacks in Hongarije:

"Decrease due to the change in migration pathways: In 2024, there were 5,713 pushbacks carried out, which represents a significant decrease compared with previous years, however not due to the changes in the Hungarian legislation or practice. This decline is due to a police operation and increased police presence in Northern Serbia, preventing migrants to access the Serbian-Hungarian border.

o No compliance with the CJEU judgement: On 13 June 2024 the CJEU ruled that Hungary failed to comply with the C-808/18 judgement (push backs are against EU law) and ordered to pay the European Commission a lump sum in the amount of EUR 200 000 000 and a penalty payment of EUR 1 000 000 per day until the date of compliance with the judgment. Hungarian Government's reaction to the judgement was firm, they refuse to pay anything up to date and they did not make any changes in order to implement the judgement.

o ECtHR judgement in 2024: ECtHR condemned Hungary in one collective expulsion case M.D. and Others v. Hungary." (AIDA, p. 13-14)

En verder (AIDA, p. 27):

iv) Situatie van terugkeerders na Dublinoverdracht

Verzoeker zal na een Dublinoverdracht geconfronteerd worden met dezelfde obstakels als personen die voor het eerst asiel aanvragen in Hongarije. Met andere woorden, ook hij zal geconfronteerd worden met de bovenvermelde problemen. Hij zal dus geen toegang krijgen tot de asielprocedure (AIDA, p. 55-56):

The following situations are applicable to Dublin returnees:

- (a) Persons who had not previously applied for asylum in Hungary and those whose applications are still pending would usually be treated as first-time asylum applicants. However, according to the current asylum legislation in force (Transitional Act), only 3 groups of persons (see [Embassy procedure](#)) can apply for asylum within the Hungarian territory. Since they are not considered as an exception, Dublin returnees are not allowed to apply for asylum when returned to Hungary. Despite such legislation, the HHC is aware of a few cases, where people returned under Dublin were allowed to submit an asylum application. The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence.²⁶² On the other hand, the HHC is also aware of a case of a Dublin returnee, who due to illness could not appear at the NDGAP upon his return and despite informing the NDGAP about this, was not given a new appointment. Instead, the NDGAP informed him that because he did not appear at NDGAP upon his Dublin return, he could not apply for asylum and should go to the Embassy. Therefore, the application of Dublin returnees appears sometimes allowed purely based on the discretionary decision of the NDGAP. According to the HHC, individual assurances should therefore be obtained in each case. A transfer acceptance letter, without concrete individual assurances that a person returned under Dublin will actually be accepted in the asylum procedure in Hungary according to the Asylum Procedures Directive and be provided reception conditions according to the Reception Conditions Directive is not enough.

a decision in someone's absence. The asylum seeker who is later returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of the application (see section on [Subsequent Applications](#)). However, the current asylum legislation in force (Transitional Act), does not even allow 'Dublin returnees' to apply for asylum within the Hungarian territory (see the first point). According to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, the responsible Member State that takes back the applicant whose application has been rejected only at the first instance shall ensure that the applicant has or has had the opportunity to seek an effective remedy against the rejection. According to the NDGAP, the applicant only has a right to request a judicial review in case the decision has not yet become legally binding. Since a decision rejecting the application becomes binding once the deadline for seeking judicial review has passed without such a request being submitted, the HHC believes that the Hungarian practice is in breach of the Dublin III Regulation because in such cases Dublin returnee applicants are not afforded an opportunity to seek judicial review after their return to Hungary.

In 2023, several judgments notably in Germany have suspended Dublin transfers to Hungary due to systematic deficiencies in Hungary's asylum procedure and reception conditions, or lack of individual guarantees.²⁶⁴ Transfers are officially suspended by the Swedish Migration Agency due to risk of non-access to reception conditions when claims are considered subsequent applications.²⁶⁵ In the Netherlands, since 2015 the authorities have applied the sovereignty clause in cases where Hungary was established as the responsible Member State.²⁶⁶

v) *Opvangomstandigheden*

Het meest recente AIDA-rapport meldt over de opvangomstandigheden dat zij moeilijk te bereiken waren, uiteraard door de uiterst moeilijke toegang tot de asielprocedure:

"From March 2017 until 21 May 2020 the main form of reception was detention, carried out in the transit zones. Following the FMS and Others judgment, open reception centres gained back their role for a short period of time, when all the 280 asylum seekers detained in transit zones were transferred to one of the open reception facilities. However, by the end of July the number of residents in Vámoszabadi and Balassagyarmat had significantly decreased. After the entry into force of the new 'Embassy procedure', only 12 new applicants entered Hungary in 2020 and 2021 and were subsequently placed in Vámoszabadi. According to the NDGAP, on 31 December 2021 there were no asylum seekers in Vámoszabadi and only 5 asylum seekers in Balassagyarmat. In 2022 there were no residents in Vámoszabadi during the whole year and in Balassagyarmat, on 31 December 2022, there was 1 asylum seeker. In 2023 there were no asylum seekers in Vámoszabadi during the whole year, only 2 persons with temporary protection. On 31 December 2023, there were 2 asylum seekers accommodated in Balassagyarmat. In 2024, there was only one asylum seeker, who was entitled to accommodation, but not to any benefits (subsequent asylum application), initially accommodated in Vámoszabadi and was moved to Balassagyarmat within a month. On 31 December 2024, there were 13 people accommodated in Balassagyarmat, out of which 4 were asylum seekers." (AIDA, p. 82)

Door de hoge vermelde problemen, is er uiteraard ook geen medische en psychologische hulp. Als die er al is, is zij ontoereikend of afwezig:

"In practice, there are no guidelines for identifying vulnerable asylum seekers as well as a lack of specialised medical services. Furthermore, only a few experts speak foreign languages and even fewer have experience in dealing with torture or trauma survivors. The Cordelia Foundation, a Budapest based NGO, is the only organisation with the necessary expertise and experience and that is specialised in providing psychological assistance to torture survivors and traumatised asylum seekers. Their capacity is constrained and every year the question arises whether it will continue to provide these much-needed services, as its activities are funded on a project-by-project basis and not under the framework of a regular service provider contracted by the NDGAP. The therapeutic activities of the Foundation include verbal and non-verbal, individual, family and group therapies, and psychological and social counselling." (AIDA, p. 93)

Verzoeker heeft psychologische hulp nodig (zie verder). Hij heeft (als hij een asielverzoek kan indienen) moet hij zich verstaanbaar laten maken ten aanzien van het weinige medische personeel dat gespecialiseerd is in het opvangen van mensen met zijn profiel.

Mensen met specifieke noden, zoals psychologische hulp, worden niet opgevangen omdat er geen voldoende screening is (AIDA, p. 94):

Furthermore, the Asylum Act provides that in case of persons requiring special treatment, due consideration shall be given to their specific needs.⁴⁸⁶ Persons with special needs – if needed with respect to the person's individual situation and based on the medical specialist's opinion – shall be eligible to additional free of charge health care services, rehabilitation, psychological and clinical psychological care or psychotherapeutic treatment required by the person's state of health.⁴⁸⁷ As cited by the EUAA in its Asylum Report 2021, the UN Committee on the Rights of the Child (CRC) recommended Hungary to establish mechanisms to identify child soldiers so that they can be provided physical and psychological support.⁴⁸⁸

It is the duty of the NDGAP to ascertain whether the rules applying to vulnerable asylum seekers are applicable to the individual circumstances of the asylum seeker. In case of doubt, the NDGAP may request expert assistance by a doctor or a psychologist.⁴⁸⁹ There is no protocol for the identification of vulnerable asylum seekers upon reception therefore, it depends on the personal judgment of the actual asylum officer whether the special needs of a particular asylum seeker are identified at the beginning or in the course of the procedure at all (see [Identification](#)). Until 21 May 2020, in the transit zone regime even obvious and visible vulnerabilities, such as pregnancy, old age, being an unaccompanied minor or disability were absolutely disregarded and only in exceptional cases were the applicants transferred to reception centres from the confinement and dire conditions the transit zones entailed.⁴⁹⁰

Tot slot: medische hulp voor ernstig psychisch kwetsbare personen wordt zelfs niet voorzien (AIDA, p. 95).

2.2.2. Persoonlijke situatie van verzoeker

De afwezigheid van medische en psychologische hulp is een probleem voor verzoeker. Verzoeker gaf eerder aan dat hij op zoek was naar psychologische stabiliteit (verklaring DVZ van 28.01.2026, vraag 37):

Hij vertelde over zelfmoordgedachten, stress, psychologische druk en isolering toen hem over zijn gezondheidstoestand werd gevraagd. De isolering, discriminatie zorgden ervoor dat hij niet opgevolgd werd en dat hij op een illegale manier heeft moeten werken (en dus wellicht werd uitgebuit) om zijn familie te kunnen ondersteunen. Hij gaf aan dat er een slechte perceptie bestaat over het vragen naar psychologische hulp binnen zijn gemeenschap. Hij kon deze sociale drempel echter overwinnen en komen tot het stellen van de hulpvraag (zie verder). Zijn psychologische toestand is ernstig (vraag 38):

38	<p>Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?</p> <p>Mijn fysieke gezondheid is goed, ik heb geen enkel probleem. Ik neem geen medicatie. Mijn psychologische gezondheid was zelfs al moeilijk voor de oorlog, voelde ik al veel stress en druk omdat ik schrik had gerepatriëerd te worden. Vooral het laatste jaar met de oorlog en studies heb ik het zwaar, ik heb zelfs soms zelfmoordgedachten. Hetgeen me nog meer psychologische druk gaf, was de isolering in Hongarije betreffende dat ik Palestijn was. Dit was de twee laatste jaren gaande. Zelfs als ik hulp vroeg aan de Palestijnse ambassade daar, kreeg ik geen hulp. Ik had ondersteuning nodig. Ik heb zelfs op illegale manier moeten werken in Hongarije om mijn familie te kunnen ondersteunen in Gaza. Ik heb meer moeten werken dan toegestaan was op mijn studentenverblijfsvergunning om mijn kosten te kunnen blijven betalen. Bij ons de Arabieren, wordt het zeer slecht aanzien als je naar de psycholoog gaat, maar hier in het centrum sta ik op de wachtlijst om de psycholoog te zien.</p>
-----------	--

Verzoeker ging ook dieper in op zijn ervaringen in Hongarije en sprak over discriminatie. De gedachte terug te moeten keren naar Hongarije jagen hem angst aan.

39	<p>Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?</p> <p>Ik verbleef in Hongarije als student. Op een moment daar had ik de hoop in het leven verloren. Ondanks dat ik Hongaars sprak bleef ik me geïsoleerd voelen en zal ik daar nooit aanvaard voelen. Als student was mijn ervaring slecht, als vluchteling zal het waarschijnlijk slechter worden. Ik wil niet over politiek praten, maar mijn persoonlijke ervaring is zeer slecht. Ik wil niets slechts zeggen over het Hongaarse volk, maar de twee laatste jaren had ik zelfs schrik om te vertellen dat ik Palestijns was omdat Palestijnen gelinkt worden aan terrorisme. Hongarije is gekend als een gesloten land. Er zijn vele partijen die tegen ons vluchtelingen zijn, tegen immigranten. Na al het lijden die ik in Gaza heb gekend, hoe kan ik in Hongarije blijven leven. Mijn familie was in Gaza arm, mijn vader werkt niet meer en mijn moeder werkte onofficieel als naaister. Mijn vader werkte toen ik klein was in Israël. Hij is een oud man en met zijn blessures gekregen door de oorlog. Ons huis in Gaza werd gebombardeerd, gelukkig was niemand thuis. Mijn broer werd gedood door een bombardement op het huis van mijn grootvader. Mijn vader werd zwaar geblesseerd en mijn moeder ook, in gelukkige mate. Het zal me pijn doen als ik zou moeten terugkeren naar Hongarije. Sinds ik weet dat ik naar Hongarije kan teruggestuurd worden, hebben de zwarte gedachten teruggekeerd over mijn leven. Ik zeg dit niet om medelijden met me te hebben, maar ik zeg het zoals het is, ik zal me dan zelf pijn kunnen doen, dat staat vast. In Hongarije stond ik onder explosieve druk. In Gaza en Hongarije werd ik vervolgd door de staat van vervolging.</p>
-----------	---

Verzoeker heeft nood aan psychologische begeleiding. Hij is van Palestijnse afkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een arrest nr. 319 746 van 9 januari 2025 benadrukt dat Palestijnse asielzoekers bijzonder kwetsbaar zijn door de desastreuze leefomstandigheden in de Gazastrook en het grote aantal overlijdens onder hun familieleden.

Zo verloor ook verzoeker een broer in de oorlog in Gaza (verklaring DVZ van 28.01.2026, vraag 19):

Hij verklaarde verder dit over de impact van de oorlog op zijn familie (vraag 39): "Mijn broer werd gedood door een bombardement op het huis van mijn grootvader. Mijn vader werd zwaar geblesseerd en mijn moeder ook, in gelukkige mate."

Verzoeker vroeg in het gesloten centrum om psychologische opvolging, wat ook werd opgestart (stuk 3). De psychologische dienst bevestigt dat hij psychologisch begeleid wordt en dat hij op regelmatige basis gezien wordt (stuk 4). Met deze informatie en stukken moet rekening gehouden worden voor een goede toepassing van de Dublinregelgeving, op straffe van schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in Dublin-aangelegenheden (zie arrest H.A. t. België, EVRM 15 april 2021, C-194/19).

Deze stukken, samen met de spontane verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor door de DVZ, maken duidelijk dat hij een ernstig psychologisch probleem heeft en nood heeft aan een stabiele omgeving en een serieuze psychologische opvolging.

Er bestaat een groot risico dat verzoeker geen toegang zal hebben tot de asielprocedure, niet opgevangen zal worden en geen materiële opvang/hulp zal krijgen in Hongarije, bij het indienen van een asielaanvraag. Dit wordt door verwerende partij overigens niet tegensproken in haar beslissing; integendeel, ze vermeldt eveneens de hogevermelde problemen. Echter, volgens verwerende partij, vormen dit geen structurele tekortkomingen en stelt dat er wel degelijk opvangvoorzieningen zijn. Zij vergeet daar wel bij te zeggen dat deze opvangvoorzieningen en medische zorg enkel beschikbaar is voor asielzoekers, en asielzoekers zijn er amper, door de beperkte toegang tot de asielprocedure in het land. Daarenboven zijn er nog bijkomende obstakels voor het bekomen van gespecialiseerde psychologische hulp.

Uit de informatie die uit het AIDA-rapport naar voren komt, suggereert eerder dat er structurele tekortkomingen zijn in het Hongaarse opvangsysteem, wat in strijd is met de meest fundamentele rechten van asielzoekers.

Verzoeker werd al geconfronteerd met psychologische problemen en discriminatie in Hongarije. Hij dreigt dus opnieuw het slachtoffer te worden hiervan.

Verzoekende partij komt na lezing van hetzelfde AIDA-rapport tot een ander besluit. Volgens haar is er sprake zijn van systematische tekortkomingen.

Verwerende partij, die de gezondheidstoestand van verzoeker duidelijk minimaliseert, heeft de ernst van de situatie dus niet juist ingeschat.

Een onderbreking van de psychologische opvolging van verzoeker houdt een risico van schending van artikel 3 EVRM in.

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer naar Hongarije het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het EU-Handvest oplevert. Zij is er namelijk niet zeker van dat zij een asielaanvraag kan doen, een plaats in een opvangcentrum krijgt, dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen en dat zij de nodige medische zorgen krijgt.

De analyse van verwerende partij van de situatie in Hongarije en de persoonlijke situatie van verzoeker is onvoldoende en schendt de hogervermelde rechtsnormen.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat verweerder *in casu* een overdrachtsbesluit diende te nemen en dat de huidige beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding aan de grens geen rechtsgrond heeft.

In weerwil van verzoekers betoog bevat de bestreden beslissing weldegelijk een wettelijke grondslag, met name is de beslissing genomen met toepassing van artikel 12 (1) van de Dublin III-Verordening, waar de beslissing dan ook uitdrukkelijk naar verwijst. Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens verwijst naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet houdt geen schending in van de Dublin III-Verordening doch hiermee wordt louter verwezen naar de wijze waarop de overdracht overeenkomstig de Dublin III-Verordening verloopt volgens het intern recht.

Artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet bepaalt te dien einde: *“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”*

Daargelaten de Raad niet inziet waarom de ‘naamgeving’ van de bijlage 25^{quater} in weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens niet conform een ‘overdrachtsbesluit’ zou zijn, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in de aanhef uitdrukkelijk verwijst naar artikel 71/3, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat bepaalt dat wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst (of het verblijf) weigert en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. De bestreden beslissing verwijst wel degelijk naar de relevante rechtsregels.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is omdat er, in de strikte zin, geen bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten, dan wel een terugleiding naar de grens. *In casu* ligt geen klassiek 'bevel om het grondgebied te verlaten' voor. Thans ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Duitsland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is "terugkeer" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *juncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Jemen of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Het gegeven dat de bestreden beslissing de – in het licht van de Dublin III-Verordening – correctere benaming "overdrachtsbesluit" vermeldt, in plaats van "weigering van binnenkomst met terugleiding of terugleiding tot aan de grens", is in geen geval van aard aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring ervan. Het betreft hooguit een vormelijke kritiek op de gehanteerde bewoordingen in de titel, zonder dat blijkt dat een – in het licht van de Dublin III-Verordening – incorrecte terminologie wordt gehanteerd en zonder dat hiermee de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing onderuit kunnen worden gehaald. Ondanks de formele titel 'Overdrachtsbesluit' komt dit besluit er trouwens op neer dat verzoeker inderdaad geen toegang tot het Rijk wordt verleend en hij wordt teruggeleid naar de grens opdat een gecontroleerde overdracht naar Hongarije georganiseerd kan worden. Dit blijkt ook als dusdanig uit de aanhef van de bestreden beslissing waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat (i) aan verzoeker, die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de toegang in het Rijk wordt geweigerd, dat (ii) hij wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Hongarije en dat (iii) hij wordt vastgehouden te Centrum Caricole om de overdracht aan Hongarije uit te voeren.

Het eerste onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.3. Aangaande het tweede onderdeel van het enige middel:

2.2.3.1 De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 1 van het E.U-Handvest schendt dat handelt over de onschendbaarheid van de menselijke waardigheid.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3.2 De bestreden akte bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar individuele garanties die door de Hongaarse autoriteiten verstrekt werden voor verzoeker waarmee verweerder mede inzichtelijk maakt waarom hij een transfer naar Hongarije mogelijk acht. Verzoeker verduidelijkt voor het overige niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending daarvan blijkt dan ook niet, temeer verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist en aanhaalt dat ze behept is met een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2.3.3. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”*.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

2.2.3.4. Verweerder heeft ruim aandacht gehad voor artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Hongarije heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Er wordt hierbij ingegaan op de individuele situatie van verzoeker aan de hand van diens verklaringen afgelegd tijdens zijn Dublin-gehoor op 28 januari 2026 en op de situatie voor asielzoekers in Hongarije in het algemeen zoals dit blijkt uit een gezaghebbende bron, met name *“van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ (Katalin Juhász, Gruša Petrov Katarina en Zsolt Szekeres, ‘Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update’, laatste update op 10.06.2025 ...)”*, waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt (hierna wordt dit rapport aangehaald als *“het*

AIDA-rapport). Een tweede bron vormt de 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary' dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld (hierna : "de factsheet"). Er wordt in de bestreden akte ingegaan op de toegang tot en bijstand tijdens de asielprocedure en de beroepen in dit verband, de toegang tot de arbeidsmarkt en tot gezondheidszorgen. De gemachtigde van de minister benadrukt hierbij de individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten en geeft de draagwijdte ervan weer. Hij geeft ook de veroordelingen van Hongarije door het Hof van Justitie weer. Hij is van oordeel dat ondanks deze veroordelingen een overdracht van de betrokkene aan Hongarije geen reëel risico inhoudt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, gezien de individuele garanties die verstrekt werden. Er is dan ook geen reden om het VIB in België te behandelen op basis van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening (soevereiniteitsclausule) zo besluit verweerder.

Vooreerst betoogt verzoeker dat asielzoekers geen toegang hebben tot de asielprocedure.

2.2.3.5. Voor wat betreft de toegang tot de asielprocedure, in het AIDA-rapport (pp.13, 14, 20, 21 27, 28, 57 en 58) en in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat de "ambassade procedure", die in mei 2020 werd ingevoerd en nog steeds van kracht is, in principe inhoudt dat asielaanvragen alleen kunnen worden ingediend in Hongarije nadat een intentieverklaring is goedgekeurd door de NDGAP (National Directorate-General for Aliens Policing). Deze intentieverklaringen kunnen behoudens de voorziene uitzonderingen uitsluitend worden ingediend bij de Hongaarse ambassade in Kiev (Oekraïne) of Belgrado (Servië). Het Hof van Justitie (hierna HvJ) heeft in het arrest C-823/21 van 22 juni 2023 vastgesteld dat de Hongaarse "ambassade procedure" onverenigbaar is met artikel 6 van de Procedurerichtlijn dat het recht op toegang tot de asielprocedure regelt. De Europese Commissie heeft in april 2024 een aanmaningsbrief naar Hongarije gestuurd wegens het niet naleven van dit arrest. De Hongaarse overheid heeft publiekelijk aangekondigd geen intentie te hebben om deze uitspraak te implementeren. De procedure blijft dus van kracht en wordt zonder uitzondering toegepast. Asielzoekers die zich op Hongaars grondgebied bevinden, maar niet onder de beperkte uitzonderingen vallen en toch asiel aanvragen, ontvangen een weigeringsbesluit ("refusal decision"). Het standpunt van de Hongaarse autoriteit bevoegd voor asiel en immigratie (NDGAP) is dat deze personen om iets onmogelijks vragen, omdat ze eerst een intentieverklaring bij de Hongaarse ambassade hadden moeten indienen. Dat deze 'ambassade procedure' die door diverse bronnen in kaart is gebracht, bestaat en nog steeds in voege is, en dat hierop heel wat terechte kriebel wordt geuit, wordt niet ontkend door de Raad.

Verzoeker is echter een Dublin-terugkeerder. Volgens het standpunt van HCC van 11 november 2025, is het zo dat de Hongaarse autoriteiten in de praktijk in 2024 en 2025 algemeen toelieten ("generally allowed") dat mensen die onder de Dublin III-Verordening naar Hongarije werden overgebracht, een aanvraag voor internationale bescherming indienen. Het HCC stelt: "Thus most people in practice had access to the asylum procedure". Het HCC wijst er echter op dat deze mogelijkheid niet wettelijk gegarandeerd is en juridisch de "ambassade procedure" geldt. Vanwege dit juridische kader, dat in strijd is met het EU-recht, is er volgens het HCC sprake van een hoog niveau van willekeur in de behandeling van terugkeerders, waarbij gunstige praktijken op elk moment naargelang de politieke wil kunnen veranderen. De willekeur wordt geïllustreerd door 2 gevallen waarin overgedragen personen geen toegang kregen tot de asielprocedure waarvan ook in het AIDA-rapport gewag wordt gemaakt. In één geval werd aan een teruggekeerde persoon verteld dat hij een afspraak moest maken en naar de Hongaarse ambassade in Belgrado moest reizen om een aanvraag in te dienen, in overeenstemming met de wetgeving. In een ander geval werd aan een man na overbrenging door de politie verteld dat hij het land moest verlaten omdat "Hongarije geen vluchtelingen accepteert" waarna hem een treinkaartje naar Wenen werd gegeven. In beide gevallen is het wel zo dat de betrokkenen niet zeker waren om een VIB in Hongarije in te dienen en dit ook zo uitdrukkelijk geuit hebben.

Daargelaten de vaststellingen dat volgens het AIDA-rapport en het standpunt van 11 november 2025 van het HHC zelf, HHC slechts over twee gevallen van Dublin-terugkeerders bericht die geen toegang kregen tot de asielprocedure, waarvan 1 geval dateert van december 2023, en in beide gevallen de betrokkenen niet zeker waren om een ingediend VIB verder te zetten in Hongarije en dit ook zo uitdrukkelijk geuit hebben daar waar het volgens de factsheet en de verstrekte individuele garanties van belang is dat de intentie duidelijk geuit wordt om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije, is het zo dat in het AIDA-rapport op p.55 kan gelezen worden dat HHC, na de vaststelling dat de toelating voor Dublin-terugkeerders om een asielaanvraag in te dienen soms enkel mogelijk lijkt te zijn op basis van een discretionaire beslissing van de bevoegde Hongaarse immigratie-overheid (NDGAP), aanraade dat in elk individueel geval individuele garanties moeten worden verkregen. Een brief waarin de overdracht wordt aanvaard, volstaat volgens het HHC niet zonder concrete, individuele garanties dat een onder Dublin teruggezonden persoon in Hongarije daadwerkelijk toegang zal krijgen tot de asielprocedure overeenkomstig de Procedurerichtlijn en opvangvoorzieningen zal kunnen genieten overeenkomstig de Opvangrichtlijn. Het door verzoeker aangehaalde standpunt van het HHC van 11 november 2025 stelt meer bepaald: "Due to the lack of legal guarantees and the occasional arbitrariness in providing access to asylum and because of the

inadequate reception conditions, the HHC considers that the transfer of asylum seekers shall be thoroughly considered and requires an individual assessment of vulnerabilities. No transfer should take place without individual guarantees from the Hungarian authorities” [Vrije vertaling: Wegens het gebrek aan wettelijke waarborgen, de soms arbitraire toekenning van toegang tot de asielprocedure en de ontoereikende opvangvoorzieningen is het HHC van oordeel dat de overdracht van asielzoekers grondig moet worden afgewogen en dat een individuele beoordeling van kwetsbaarheden is vereist. Er mag geen overdracht plaatsvinden zonder individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten].

In casu zijn er dergelijke individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten die net dat én meer garanderen. Gezien garanties erop gericht zijn de elementen die hierin voorkomen te garanderen en het HHC ook expliciet wijst op het belang van deze individuele garanties kan de Raad verzoeker dan ook niet volgen in zijn betoog dat zijn kans op het indienen van een VIB bij terugkeer naar Hongarije louter zou afhangen van de goede wil van de Hongaarse autoriteiten gezien er wettelijk alleen de “ambassadeprocedure” bestaat zoals hierboven beschreven werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de individuele garanties verstrekt werden door de Hongaarse autoriteiten nadat de Dienst Vreemdelingenzaken hierom op 25 februari 2026 gevraagd had waarbij deze dienst uitdrukkelijk in haar verzoek specificieerde: “*to provide us with a guarantee that, upon transfer to Hungary, the person will be offered the opportunity to apply effectively for international protection within the Hungarian territory, without having to make a declaration of intent at a Hungarian embassy.*” [vrij vertaling: om ons een garantie te geven dat bij overdracht naar Hongarije de betrokkene de mogelijkheid zal krijgen om daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming op Hongaars grondgebied in te dienen, zonder een intentieverklaring te moeten afleggen bij een Hongaarse ambassade]. Er kan verder noch in het AIDA-rapport noch in het standpunt van het HHC van 11 november 2025 gelezen worden dat ondanks verstrekte individuele garanties door de Hongaarse autoriteiten, Dublin-terugkeerders de toegang werd ontzegd tot de asielprocedure met de melding dat ze de “ambassade procedure” moesten volgen. De conclusie is dan ook dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn kritiek dat hij geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Hongarije.

2.2.3.6 Vervolgens wijst verzoeker erop dat het beroep tegen een negatieve beslissing geen opschortende werking kent waardoor zelfs tijdens de asielprocedure deportaties mogelijk zijn.

Voor wat betreft verzoekers kritiek dat er geen beroep is met een schorsende werking tegen een negatieve asielbeslissing en er dus geen effectief rechtsmiddel is, wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport (pp.41-42) het volgende kan worden gelezen:

“1. Does the law provide for an appeal against the decision in the admissibility procedure?

Yes x No

If yes, is it Judicial x Administrative

If yes, is it suspensive Yes Some grounds x No

A request for judicial review against the NDGAP decision declaring an application inadmissible has no suspensive effect, except for judicial review regarding inadmissible applications based on safe third country grounds. Gov. decree 570/2020. (XII. 9.)”.

[vrije vertaling: Voorziet de wet in beroep tegen de beslissing in de ontvankelijkheidsprocedure?

Ja x Nee

Zo ja, is dit gerechtelijk x administratief

Zo ja, is het opschortend Ja Sommige gronden x Nee

Een verzoek om rechterlijke toetsing tegen het NDGAP-besluit waarbij een aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, heeft geen schorsende werking, behalve voor rechterlijke toetsing van niet-ontvankelijke aanvragen op basis van veilige derde landen”. (...) De nieuwe GRTCN-wet schrapte echter het beroep op een opschortende werking in administratieve beroepen tegen een definitief besluit tot verwijdering”.)

Hieruit blijkt dus dat er wel beroepen zijn in asielzaken die opschortende werking hebben en dat het gaat om een rechtelijk beroep.

Bij een versnelde procedure (accelerated procedure) is het zo dat rechterlijke toetsing alleen een wettelijk opschortend effect heeft als de versnelde procedure wordt toegepast omdat de aanvrager onregelmatig het land is binnengekomen of het illegaal verblijf heeft verlengd en niet binnen een redelijke termijn asiel heeft aangevraagd, hoewel daartoe de mogelijkheid bestond (AIDA-rapport p.22: “*In the accelerated procedure, the judicial review has legal suspensive effect only if the accelerated procedure is applied because the applicant entered Hungary irregularly or extended their stay illegally and did not ask for asylum within reasonable time although they would have had the chance to do so*”).

Mocht verzoeker dus bij aankomst in Hongarije niet direct de wil uiten om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije, dan heeft hij conform het AIDA-rapport de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te dienen.

Bij een niet-ontvankelijkheidsprocedure (inadmissibility procedure) is het zo dat de rechterlijke toetsing in de regel geen wettelijk opschortend effect heeft, behalve wanneer de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard op basis van de gronden van een 'veilig derde land' (AIDA-rapport, p.22: In case of inadmissibility the law provides that it will only have legal suspensive effect if the application is declared inadmissible on 'safe third country' grounds").

Op pagina 56 van het AIDA-rapport kan gelezen worden wanneer een VIB onontvankelijk verklaard wordt:

“Under Section 51(2) of the Asylum Act, as amended in July 2018, an application is inadmissible where: a) The applicant is an EU citizen;

b) The applicant was granted international protection by another EU Member State;

c) The applicant is recognised as a refugee by a third country and protection exists at the time of the assessment of the application and the third country is prepared to readmit them;

d) The application is repeated, and no new circumstance or fact occurred that would suggest that the applicant's recognition as a refugee or beneficiary of subsidiary protection is justified; or

e) There exists a country in connection with the applicant which qualifies as a Safe Third Country for them;”.

[Vrije vertaling: “Op grond van artikel 51, lid 2, van de Asielwet, zoals gewijzigd in juli 2018, is een aanvraag niet-ontvankelijk wanneer:

a) De aanvrager een EU-burger is;

b) de aanvrager door een andere EU-lidstaat internationale bescherming is verleend;

c) de aanvrager door een derde land als vluchteling is erkend en er ten tijde van de beoordeling van de aanvraag bescherming bestaat en het derde land bereid is om de aanvrager over te nemen;

d) de aanvraag wordt herhaald en er hebben zich geen nieuwe omstandigheden of feiten voorgedaan op grond waarvan de erkenning van de aanvrager als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming geniet, gerechtvaardigd zou zijn; of

e) er met betrekking tot de verzoeker een land bestaat dat voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd;”]

Verzoeker valt onder geen enkele van deze gevallen a) tot e). Er is geen enkele indicatie dat Palestina in Hongarije beschouwd wordt als een veilig derde land. Zulks wordt niet vermeld in het AIDA-rapport en verzoeker werpt dit ook niet op.

Alleszins, als toepassing gemaakt wordt van artikel 51, lid 2, e) van de Hongaarse Asielwet dan is er volgens het AIDA-rapport de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te dienen.

Dat Hongarije geen cijfers verstrekt over het aantal onontvankelijkheidsbeslissingen noch duiding geeft over de grondslag ervan, is lastig om de kwestie te monitoren maar dit kan niet beschouwd worden als een systemische of structurele tekortkoming in de zin van de rechtspraak van het HvJ/EHRM. Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat de aanvraag voor rechterlijke toetsing (judicial review) van een negatieve beslissing van de NDGAP in de reguliere procedure geen automatisch schorsende werking heeft.

Het AIDA-rapport (p.43) stipt aan dat de Hongaarse Asielwet niet specifiek stelt dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft, maar de wetwijzigingen in 2015 hebben de betreffende bepaling verwijderd, met als motivatie dat de Procedurerichtlijn en het recht op een effectief rechtsmiddel geen automatisch schorsende werking vereisen. In plaats daarvan moet dit door de belanghebbende partij worden aangevraagd [vrije vertaling van: “*The request for judicial review does not have automatic suspensive effect. The Asylum Act does not specifically state that appeals do not have a suspensive effect, but the amendments in 2015 removed the relevant provision, with the motivation that the Asylum Procedures Directive and the right to an effective remedy do not require an automatic suspensive effect, which should instead be requested by the interested party*”].

Het AIDA-rapport (p.43) geeft wel aan dat het ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielpcedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert, zoals de bestreden beslissing ook aanstipt. Het HHC is niet op de hoogte van een zaak in de reguliere asielpcedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist. [vrije vertaling van: “*However, the lack of suspensive effect in regular asylum procedures was never an issue in practice. The HHC is not aware of any case under the regular procedure where an alien policing procedure was started before the appeal was decided on*”].]

Voor het ontbreken van een wettelijk voorziene automatisch schorsende werking van een beroep zoals gegarandeerd in de de Procedurerichtlijn voorziene gevallen, werd Hongarije op 17 december 2020 door het Hof van Justitie op de vingers getikt. In de inbreukzaak C-808/18 oordeelde het Hof dat Hongarije het door de Procedurerichtlijn aan iedere aanvrager van internationale bescherming verleende recht om na afwijzing van zijn verzoek op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven tot de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld tegen die afwijzing of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen, niet heeft geëerbiedigd.

Ondanks het arrest werd de Hongaarse wetgeving niet gewijzigd, wel werd volgens het AIDA-rapport (p.43) de mogelijkheid om opschortende werking te vragen in een beroep tegen een verwijderingsbesluit geschrapt (*“Despite the judgement, there was no change in legislation, instead the removal of possibility to request a suspensive effect in appeals against expulsion decisions was enacted”*).

Dit laatste heeft gevolgen voor asielzoekers wier aanvragen als niet-ontvankelijk of in een versnelde procedure werden afgewezen. In de gevallen waarin geen schorsende werking geldt (zie *supra*), kan de verwijdering worden uitgevoerd voordat er een uitspraak is in hun beroep tegen de asielaanvraag (AIDA-rapport, p.14), dat binnen de 3 kalenderdagen moet worden ingediend.

Als verzoeker als Dublin-terugkeerder bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (*in casu* België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, komt hij echter in de reguliere procedure terecht waarbij het AIDA-rapport zoals gezegd aanstipt dat het wettelijk ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk nooit een probleem oplevert.

Gelet op al het voormelde komt de Raad tot de conclusie dat als verzoeker bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (*in casu* België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, hij bij een negatieve beslissing in de reguliere procedure terecht komt waarbij zijn beroep in de praktijk een schorsende werking zal hebben. Dat het nodig wetgevende kader ontbreekt om in de in de Procedurerichtlijn voorziene gevallen te voorzien in een beroep met automatisch schorsende werking is uiteraard zeer laakbaar, maar de Raad kan de vaststellingen in het AIDA-rapport niet negeren dat het ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert.

Het AIDA-rapport stelt expliciet dat het HHC niet op de hoogte is van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist.

Bovendien zijn er ook nog de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties voor verzoeker op een *“effectif legal remedy”* (effectief rechtsmiddel) (cfr. punt 2.3.7), dit in antwoord op de volgende door Belgische autoriteiten gestelde vraag: *“To provide us with a guarantee that the person will be provided with (...) effective legal remedy, including the right to remain on Hungarian territory until the expiry of the time limit for exercising their right to an effective remedy (...)”*. [vrije vertaling: om ons een garantie te geven dat de betrokkene (...) een doeltreffend rechtsmiddel zal krijgen, met inbegrip van het recht om op Hongaars grondgebied te blijven tot het verstrijken van de termijn om zijn/haar recht op een doeltreffend rechtsmiddel uit te oefenen (...)].

2.2.3.7 Vervolgens wijst verzoeker op het grote probleem inzake pushbacks in Hongarije.

Voor wat betreft het risico op refoulement, gezien de in het AIDA-rapport (p.24) beschreven pushbacks die gepaard gaan met politiegeweld en schending van de mensenrechten, zonder dat er enige juridische procedure aan te pas komt (158.565 in 2022; 100.138 in 2023 en 5.713 pushbacks in 2024: AIDA-rapport p.38; de pushbacks kelderden na de sluiting van de Rösztke-transitzone en de Tompa-transitzone), die voornamelijk aan de grenzen met Servië en in tweede instantie met Kroatië plaatsgrijpen maar ook vanuit het binnenland van Hongarije worden georganiseerd, voornamelijk richting Servië ongeacht of de betrokken persoon aldaar ooit gepasseerd is, is dit niet van toepassing op verzoeker.

Bij de aanvaarding van het verzoek tot overname van verzoeker hebben de Hongaarse autoriteiten immers gevraagd om verzoeker over te brengen via *“Budapest Liszt Ferenc International Airport”*. Hij verzeilt als Dublin-terugkeerder dus niet aan de Servische-Hongaarse grens, noch aan de grens met Kroatië. In het AIDA-rapport kan voorts op p.24 gelezen worden: *“ (...) irregularly staying migrants found anywhere in Hungary are to be escorted to the external side of the border fence with Serbia, extending the 8-km zone to the entire territory of Hungary. This includes migrants who have never even been to Serbia before and have entered Hungary through Ukraine or Romania. Migrants who arrive at the airport and ask for asylum there are also pushed back to Serbia, although they have never even been there, since they arrived by plane from another country”*.

Verzoeker is echter geen illegale immigrant, hij is een Dublin-terugkeerder en hij komt niet toe in Hongarije vanuit Oekraïne of Roemenië en hij komt evenmin zonder meer voor het eerst toe op een luchthaven in Hongarije om vervolgens asiel aan te vragen. Hij riskeert dan ook niet om vanuit het binnenland over de Hongaars-Servische grens gezet te worden.

Gezien ook nog de individuele garanties die de Hongaarse autoriteiten verstrekt hebben waarbij verzoeker de toegang tot de asielprocedure gegarandeerd wordt en dat de garanties verwijzen naar “*Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel*”, die “het beginsel van non-refoulement vastleggen”, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er een risico is op refoulement bij zijn aankomst in Hongarije en op een pushback.

2.2.3.8 Waar verzoeker herhaalt dat hij na de Dublinoverdracht geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure verwijst de Raad naar de bespreking onder 2.2.3.5.

2.2.3.9 Verzoeker betoogt dat er slechts moeilijk toegang wordt verleend aan opvang, laat staan dat hij medische en psychologische hulp zal krijgen.

Voor wat betreft de opvang van asielzoekers in Hongarije, in de bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar informatie die voortvloeit uit de factsheet. In de nota worden relevante passages van het AIDA-rapport aangehaald:

“Verzoekers van internationale bescherming hebben recht op opvang in Hongarije”

A. Access and forms of reception conditions

1. Criteria and restrictions to access reception conditions

Indicators: Criteria and Restrictions to Reception Conditions

- Does the law allow for access to material reception conditions for asylum seekers in the following stages of the asylum procedure?

❖ Regular procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Dublin procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Admissibility procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Border procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Accelerated procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Appeal	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Subsequent application	☐ Yes	☒ Reduced material conditions	☐ No
- Is there a requirement in the law that only asylum seekers who lack resources are entitled to material reception conditions?

☒ Yes	☐ No
---	-----------------------------

Pursuant to Section 26(1) of the Asylum Act, ‘reception conditions include material reception conditions, and all entitlements and measures defined in an act of parliament or government decree relating to the freedom of movement of persons seeking asylum, as well as health care, social welfare and the education provided to asylum seekers.’

According to the Asylum Act, asylum seekers who are first-time applicants are entitled to material reception conditions and other aid to ensure an adequate standard of living as regards the health of asylum-seekers until the end of the asylum procedure,⁴²⁷ i.e., until their appeal has been definitively ruled

Bovendien zijn de opvangcentra onderbezet: (zie blz. 23 van het AIDA-rapport), wat aantoont dat er voldoende capaciteit om verzoekers van internationale bescherming op te vangen:

(...)

Waar verzoeker aangeeft dat de omstandigheden in de opvangcentra niet zouden voldoende aan de minimumnormen van Europees recht, wenst verwerende partij te antwoorden dat zulks niet blijkt uit het AIDA-rapport. Op blz. 84 van het AIDA-rapport wordt onder meer gesteld wat volgt:

According to the Asylum Decree, asylum seekers residing in reception centres receive:⁴⁴⁰

- a) Accommodation;
- b) Three meals per day (breakfast, lunch and dinner) or an equivalent amount of food allowance;
- c) Hygienic and dining items or an equivalent amount of allowance.

In **Balassagyarmat** over the course of 2020, 2021, 2022, 2023 and 2024 food and hygienic items were provided in kind.⁴⁴¹

Cooking was a possibility for residents both in **Balassagyarmat** and **Vámosszabadi**. However, in case of in-kind food provision, asylum seekers cannot opt for cooking if they don't have enough financial recourses. In **Fót**, UaSC can also use the kitchen.

Vrije vertaling:

Volgens het Asielbesluit ontvangen asielzoekers die in opvangcentra verblijven: a) Huisvesting; b) Drie maaltijden per dag (ontbijt, lunch en diner) of een gelijkwaardig bedrag aan voedseltoelage; c) Hygiënische artikelen en eetgerei of een gelijkwaardig bedrag aan toelage.

In Balassagyarmat werden in de jaren 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024 voedsel- en hygiënische artikelen in natura verstrekt.

Koken was een mogelijkheid voor bewoners, zowel in Balassagyarmat als in Vámosszabadi. Echter, in het geval van voedselvoorziening in natura kunnen asielzoekers niet kiezen voor zelf koken als zij niet over voldoende financiële middelen beschikken. In Fót kan de UaSC ook gebruikmaken van de keuken."

Gelet op al het voormelde dat steun vindt in het AIDA-rapport, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er structurele tekortkomingen zijn in de opvang van asielzoekers. Verzoeker viseert daarbij voornamelijk de "factsheet" die hij geen betrouwbare bron acht. Echter zelfs als deze bron vervalt, blijkt niet uit het AIDA-rapport dat er problemen zijn met de opvangstructuren. Het feit dat opvangcentra nagenoeg leeg waren en dat dit te maken heeft met de moeilijke toegang tot de asielprocedure wegens de "ambassade procedure" en dat er sprake is van een kunstmatige lage bezetting volgens verzoeker, houdt niet in dat de opvang ondermaats is voor degenen die er daadwerkelijk verblijven zoals verzoeker er zal kunnen verblijven in de reguliere asielprocedure.

De Raad herinnert eraan dat de Hongaarse autoriteiten de opvang van verzoeker verzekeren via individuele garanties. Dat er geen activiteiten worden georganiseerd in de centra houdt geen structurele tekortkomingen in. De asielzoekers zijn niet beperkt in hun bewegingsvrijheid en zijn dus niet verplicht om in het centrum te verblijven de ganse dag. Ze hebben er wel internet (AIDA, p.15). Dat NGO's geen toegang krijgen tot de centra houdt op zich ook niet in dat de opvang ondermaats zou zijn en in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest. Dat er bij aankomst van "sommige" Dublin-terugkeerders geen eerste opvang is door de NDGAP, houdt niet in dat ze niet afdoende opvang kunnen genieten in de opvangcentra. Last but not least garanderen de Hongaarse individuele garanties ook degelijke huisvesting voor verzoeker.

Deze garanties zijn een bijkomende belangrijke afdekking van de risico's die verzoeker op allerlei gebied stelt te lopen. Ze bevinden zich in het E-dossier zoals de verzoekende partij heeft kunnen vaststellen.

De door de verzoekende partij niet betwist vrije vertaling in de nota luidt als volgt: "*Wij informeren u hierbij dat de heer/mevrouw (...) bij zijn/haar aankomst op het grondgebied van Hongarije zal worden verzocht een verklaring af te leggen over de vraag of hij/zij zijn/haar in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven. Hij/zij zal de gelegenheid krijgen om te verzoeken om een inhoudelijke behandeling van het verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van Hongarije. Indien hij/zij het verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven, registreert de asielautoriteit hem/haar onmiddellijk als asielzoeker en, indien nodig, wijst hem/haar accommodatie toe voor de duur van de procedure. De exacte verblijfplaats, hetzij een open opvangcentrum hetzij een gesloten detentiecentrum, wordt vastgesteld na onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval. Tijdens de procedure heeft de betrokkene recht op accommodatie, voedsel, gezondheidszorg en kosteloze rechtsbijstand. De betrokkene zal toegang krijgen tot de procedure voor internationale bescherming met passende accommodatie, gezondheidszorg, juridische bijstand, een doeltreffend rechtsmiddel en een individuele benadering, met inachtneming van de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van elke aanvrager. De betrokkene wordt geïnformeerd over zijn/haar rechten en verplichtingen in verband met de procedure. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast. Indien hij/zij het in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming niet wenst te handhaven, zal een vreemdelingenrechtelijke procedure worden uitgevoerd en kan een terugkeerprocedure worden gestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn) en Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van*

derde landen. Artikel 102 van Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen legt eveneens het beginsel van non-refoulement vast."

Verzoeker betoogt dat de afwezigheid van medische en psychologische hulp een probleem is voor hem. Hij verklaarde immers dat hij op zoek is naar psychologische stabiliteit. Hij is van Palestijnse afkomst. Zijn broer is door een bom, gedropt op het huis van zijn grootvader, overleden. Verzoeker vroeg in het gesloten centrum om psychologische opvolging (stuk 3), hetgeen hij ook krijgt op regelmatige basis (stuk 4). Hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk een ernstig psychologisch probleem heeft en nood heeft aan een stabiele omgeving met een serieuze psychologische opvolging.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de medische zorgen in Hongarije het volgende gemotiveerd:

"Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35). Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-Verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/19PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.). Zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker om internationale bescherming slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht op zich een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest.

De overdracht van een verzoeker om internationale bescherming met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken verzoeker om internationale bescherming, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan. In het kader van de Dublin III-Verordening moet dus niet enkel worden nagegaan in welke situatie verzoeker terecht komt in Hongarije, maar ook of het overdrachtsproces zelf geen onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

In de huidige zaak blijkt echter niet dat verzoeker een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verzoeker is een alleenstaande jonge man en heeft geen jonge kinderen ten laste. Tijdens het gehoor op 27 januari 2026 verklaart verzoeker dat hij sinds 2021 in Hongarije verblijft. Hij verklaart dat hij over een verblijfskaart beschikte in Hongarije als student. Hij verklaart tevens de Hongaarse taal machtig te zijn. Zoals verzoeker stelt heeft hij nood aan stabiliteit en psychologische begeleiding. Een bijzonder kwetsbaar profiel wordt echter niet aangetoond. Verzoeker blijkt immers zelfredzaam te zijn. Verzoeker blijkt zich ook niet te bevinden in een sociaal-economische preciaire situatie. Hij kwam vanuit Servië naar België aan boord van een passagiersvliegtuig (administratief dossier, verslag van de grenspolitie) en was in het bezit van een verblijfsdocument met het oog op een verblijf als student in Hongarije. Dit impliceert dat verzoeker over bepaalde bestaansmiddelen moet beschikken. Deze vaststelling wordt verder bevestigd door de medische attesten die verzoeker bijbrengt, waaruit blijkt dat hij zeer recent, met name 23 februari 2026 op regelmatige basis de psychologische dienst van het gesloten centrum bezoekt. Uit het attest 'opvolging psychologische dienst' blijkt niet dat verzoeker niet kan reizen en/of een medicamenteuze behandeling krijgt. Evenmin brengt verzoeker een medisch attest bij die een diagnose geeft van zijn 'ziekte'. Zoals in de verweernota wordt aangegeven kan verzoeker ook psychologische begeleiding genieten in Hongarije, nu uit een eenvoudige opzoeking op het internet blijkt dat er ook in Hongarije tal van psychologen beschikbaar zijn. Aangezien verzoeker de Hongaarse taal kan spreken, kan niet worden ingezien, zo stelt verwerende partij, waarom hij niet de nodige psychologische begeleiding zou kunnen genieten in Hongarije. Verwerende partij verwijst nog naar het medisch attest van het centrum te Caricole van 4 maart 2026 dat het attest van 24 januari 2026 bevestigt, met name dat verzoeker medisch geschikt is om in het centrum te verblijven. Tevens wordt er nogmaals gewezen op de uitdrukkelijke garanties van de Hongaarse autoriteiten waarbij wordt bevestigd dat verzoeker recht heeft op gezondheidszorg in Hongarije.

In de voormelde zaak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/19PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.), wordt vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht. Verzoeker voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een aanzienlijke mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, omwille van zijn persoonlijke medische en psychische gezondheid, geen toegang zal hebben tot een adequate medische behandeling omwille van belemmeringen in de toegang van medische zorg in Hongarije.

Tenslotte voert verzoeker aan dat hij slachtoffer was van discriminatie in Hongarije. Evenwel merkt de Raad, samen met verweerder in de verweernota op, dat verzoeker niet aantoonbaar onmenselijk behandeld te zijn in Hongarije. Wel integendeel nu hij er sinds 2021 verbleef en er sinds 2023 op grond van een studentenstatuut verbleef. Verzoeker haalt geen enkel concreet element aan waaruit een onheuse behandeling blijkt in Hongarije. Verzoeker is ook voldoende zelfstandig en zelfredzaam om, in geval hij slachtoffer is van discriminatie, zich te richten tot de Hongaarse autoriteiten. Hij kan zich immers uitdrukken in het Hongaars en heeft er in het totaal reeds vijf jaar verbleven waardoor er mag van worden uitgegaan dat hij kennis heeft van de nodige instanties die hem verder kunnen helpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 4 van het Handvest voorziet in een bescherming die gelijkaardig is aan deze die is voorzien in artikel 3 van het EVRM. Aangezien geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden geoordeeld dat de bepalingen van artikel 4 van het Handvest worden miskend.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen rechtsbepalingen en -beginselen niet aannemelijk.

Het aangevoerde middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

N. MOONEN